

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 261/2020-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Gelatka, s. r. o., Námestie SNP 17, Rajec, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Bohuslav Gelatka, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 za účasti [REDACTED], [REDACTED], takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Čadca č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Čadca je povinný nahradiť trovy konania [REDAKOVANÉ] v sume 675,43 € (slovom šesťstosedemdesiatpäť eur a štyridsaťtri centov) na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Gelatka, s. r. o., Námestie SNP 17, Rajec, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. I. ÚS 261/2020-13 z 26. mája 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že v exekučnej veci [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „oprávnený“) proti sťažovateľovi (povinnému) o vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 20 402 € s príslušenstvom uloženej platobným rozkazom okresného súdu sp. zn. 11 Ro 8/2014 z 22. mája 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21. júna 2014, bol 20. mája 2016 okresnému súdu doručený návrh súdnej exekútorky [REDAKOVANÉ] na schválenie príklepu udeleného vydražiteľke [REDAKOVANÉ] pri dražbe nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva číslo č. [REDAKOVANÉ], a to parcely registra C

parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 445 m² a stavby súp. č. ■■■ postavenej na parc. č. ■■■ – dom, nachádzajúcich sa v obci ■■■, k. ú. ■■■ (ďalej len „nehnutelnosti“), vykonanej 21. marca 2016. Námietky proti udelenému príklepu podľa § 147 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) vznesené neboli, avšak 16. júna 2016 bol okresnému súdu doručený návrh ■■■ a ■■■ na odklad exekúcie, ako aj žaloba ■■■ a ■■■ ktorou sa proti ■■■ domáhali vylúčenia nehnuteľností z exekúcie vykonávanej súdnou exekútkou pod sp. zn. EX 111/2014.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 203/2016 zo 17. mája 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2018, vylúčil nehnuteľnosti z exekúcie vykonávanej súdnou exekútkou pod sp. zn. EX 111/2014 „*v prospech odporcu*“, pričom prejudiciálne dospel k záveru, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva uzatvorená medzi ■■■ a ■■■ a sťažovateľom je absolútne neplatná, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam svedčí ■■■ a ■■■ a že sťažovateľ nie je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania.

4. Okresný súd uznesením č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 podľa § 148 ods. 1 Exekučného poriadku schválil príklep udelený vydražiteľke ■■■. pri dražbe nehnuteľností, „*obe vo vlastníctve ■■■*“, vykonanej súdnou exekútkou 21. marca 2016. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že preskúmaním postupu súdnej exekútky pri vykonávaní dražby predajom nehnuteľností žiadne nedostatky nezistil. Oprávnený súhlas s vykonaním exekúcie predajom nehnuteľností udelil písomne 14. augusta 2014. Vlastníctvo dražených nehnuteľností sťažovateľom považoval okresný súd preukázané prostredníctvom výpisu z listu vlastníctva č. ■■■. Súdna exekútko o začatí exekúcie predajom nehnuteľností riadne upovedomila oprávneného, sťažovateľa a ďalšie subjekty v zmysle § 135 Exekučného poriadku. Súdna exekútko vydala príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností 21. mája 2015, pričom námietky proti exekúcii vznesené neboli. Exekučný príkaz doručila všetkým subjektom tak, ako to zakotvuje § 137 Exekučného poriadku. Všeobecná hodnota dražených nehnuteľností bola určená znaleckým posudkom, ktorý bol riadne v zmysle § 139 ods. 5 Exekučného

poriadku doručený oprávnenému i sťažovateľovi. Po určení najnižšieho podania v sume 22 000 € súdna exekútorka určila termín dražby na 21. marec 2016. Dražobná vyhláška bola doručená v súlade s § 141 Exekučného poriadku. Záujemkyňa o kúpu dražených nehnuteľností 15. marca 2016 ako zábezpeku zložila polovicu najnižšieho podania prevodom peňažných prostriedkov na účet súdnej exekútorky. Záujemkyňa dražila osobne, urobila najvyššie podanie, v dôsledku čoho jej súdna exekútorka udelila príklep a o tejto skutočnosti 21. marca 2016 spísala zápisnicu. Námietky proti udelenému príklepu vznesené neboli.

4.1 Okresný súd zároveň (bez ďalšieho) uviedol, že prostredníctvom rozsudku sp. zn. 16 C 203/2016 zo 17. mája 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2018, považoval za preukázané, že okresný súd vylúčil nehnuteľnosti z exekúcie predajom nehnuteľností vykonávanej súdnou exekútorkou pod sp. zn. EX 111/2014 „*v prospech žalovaného (v tomto konaní v postavení oprávneného)*“. V dôsledku uvedeného okresný súd o návrhu ■■■ a ■■■ na odklad exekúcie nerozhodoval, „*nakoľko tým, že menovaní o odklad exekúcie žiadali do právoplatného rozhodnutia súdu o vylúčení dražených nehnuteľností z exekúcie, dôvod nimi podaného návrhu na odklad exekúcie odpadol*“.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie okresného súdu je arbitrárne, zmätočné, nie je riadne odôvodnené a nemá zákonný podklad. V tejto súvislosti uvádza, že nehnuteľnosti boli na sťažovateľa prevedené ■■■ a ■■■ len na základe zabezpečovacieho prevodu práva, a táto skutočnosť bola v roku 2010 v súlade s § 553b ods. 1 druhou vetou Občianskeho zákonníka zapísaná aj na liste vlastníctva č. ■■■, avšak súdna exekútorka jej nevenovala žiadnu pozornosť a začala dražbu nehnuteľností, ako keby bol sťažovateľ nositeľom celého obsahu vlastníckeho práva. Podľa názoru sťažovateľa exekúciu na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s exekúciou súhlasí (§ 61q ods. 2 Exekučného poriadku). V právnom vzťahu medzi manželmi ■■■ na jednej strane a sťažovateľom na druhej strane mal sťažovateľ nielen postavenie veriteľa (právo na vrátenie peňažnej pôžičky), ale aj postavenie dlžníka (povinnosť vrátiť predmet zabezpečenia manželom ■■■, t. j. vydať alebo vypratať vec), teda manželia ■■■. museli mať vo vzťahu k predmetu zabezpečenia postavenie veriteľov. Exekúcia predmetu zabezpečenia sa nemohla vykonať, lebo v danom prípade

manželia ■ ako veritelia neboli navrhovateľmi exekúcie, ani nedali na ňu súhlas, naopak vždy mali záujem a legitímne očakávanie, že po splatení pôžičky sa im nehnuteľnosti vrátia. K splateniu pôžičky došlo v roku 2012. Okresný súd pri rozhodovaní podľa § 148 ods. 1 Exekučného poriadku vôbec nezohľadnil, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 203/2016 zo 17. mája 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2018, vylúčil nehnuteľnosti z exekúcie vedenej súdnou exekútorkou pod sp. zn. EX 111/2014, pričom prejudiciálne dospel k záveru, že nehnuteľnosti sťažovateľovi nepatria.

5.1 Sťažovateľ ďalej namieta, že okresný súd sa nevysporiadal ani so skutočnosťou, že je nevidiaci a že sťažovateľovi v exekučnom konaní nebol ustanovený procesný opatrovník, že postavenie účastníkov exekučného konania nebolo rovnaké, a teda z objektívnych príčin nemohol brániť svoje práva. V tejto súvislosti ako dôkaz pripojil potvrdenie oftamológa ■■■■■■ zo 4. mája 2015, podľa ktorého „*je úplne nevidiaci na obe oči, stav trvalý*“.

5.2 Sťažovateľ poukazuje aj na to, že uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 9 OdK 127/2018 z 19. júna 2018 uverejneným v Obchodnom vestníku 26. júna 2018 bol na majetok sťažovateľa (dlžníka) vyhlásený konkurz.

5.3 Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, vyjadrenie zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

6. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 1SprV/150/20 z 18. júna 2020 v mene okresného súdu vyjadrila jeho predsedníčka. Uviedla, že po preštudovaní spisového materiálu dospela k názoru, že vo veci boli spôsobené prietahy v konaní.

6.1 Predsedníčka okresného súdu k svojmu vyjadreniu pripojila aj vyjadrenie sudkyne JUDr. A. K., v ktorom sudkyňa uviedla, že z výpisu z LV č. ■■■ pre okres ■■■,

obec [REDACTED], katastrálne územie [REDACTED], vyhotoveného v čase vydania už uvedeného rozhodnutia bolo preukázané, že vlastníkom sporných nehnuteľností bol sťažovateľ, ktorý v exekučnej veci vystupoval ako povinný. Táto skutočnosť ostala dosiaľ nezmenená. I keď okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 203/2016 zo 17. mája 2017 vylúčil sporné nehnuteľnosti z exekúcie v prospech [REDACTED], ktorý v exekučnej veci vystupoval ako oprávnený, ich vlastníkom ostal i naďalej povinný, t. j. sťažovateľ. Čo sa týka údajov katastra nehnuteľností, z ktorých okresný súd pri rozhodovaní v exekučnej veci vychádzal, považovala za potrebné poukázať na § 70 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), v zmysle ktorého údaje katastra uvedené v § 7 zákona sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Keďže oprávnený v exekučnej veci vyslovil súhlas s exekúciou predajom nehnuteľností 14. augusta 2014 a vlastníctvo sporných nehnuteľností povinným bolo preukázané výpisom z LV č. [REDACTED], podmienky na exekúciu predajom nehnuteľností zakotvené v § 134 Exekučného poriadku boli splnené. V nadväznosti na uvedené boli splnené i podmienky na udelenie príklepu v zmysle § 146 Exekučného poriadku a jeho následné schválenie súdom v zmysle § 148 ods. 1 Exekučného poriadku.

7. Ústavný súd o podanej ústavnej sťažnosti upovedomil zúčastnenú osobu, ktorá sa k nej vyjadrila podaním z 12. júna 2020, pričom namietla, že ústavná sťažnosť bola podaná oneskorene a že sťažovateľ proti „udelenému príklepu“ nepodal námietky ani podnet na podanie dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“).

8. Na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu reagoval sťažovateľ podaním zo 7. júla 2020 a uviedol, že okresný súd v konaní o vylúčení vecí z exekúcie dospel k záveru, že sťažovateľ nie je a nikdy nebol vlastníkom nehnuteľností, keďže zmluva o zabezpečovacom prevode práva je absolútne neplatná. Právoplatným vylúčením nehnuteľností z exekúcie bolo preukázané, že zápis vlastníka na liste vlastníctva nie je hodnoverný údaj, o čom okresný súd vedel, keďže sám toto rozhodnutie vydal a aj v odôvodnení napadnutého uznesenia naň poukázal.

8.1 Vo vzťahu k vyjadreniu zúčastnenej osoby sťažovateľ uviedol, že nevie, kedy napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť, avšak vzhľadom na znenie zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov je toho názoru, že lehotu na podanie ústavnej sťažnosti nezmeškal. Nepodanie námietok proti napadnutému uzneseniu okresného súdu je irelevantné, keďže nie sú opravným prostriedkom proti takémuto rozhodnutiu okresného súdu a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo 14. mája 2020 sťažovateľovi oznámila, že dovolanie generálneho prokurátora nie je v danom prípade prípustné.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušeníach základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto

právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nemôže materiálne nahrádzať hodnotenie dôkazov vykonané všeobecnými súdmi, ktorých sústava je od ústavného súdnictva oddelená na báze ústavnej regulácie. Len výnimočne, za splnenia podmienok uvedených v predchádzajúcej vete môže ústavný súd hodnotenie dôkazov vykonané všeobecnými súdmi podrobiť svojej právomoci, avšak výlučne v rovine kasačného prieskumu. Inak by sa ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti dostával do pozície ďalšej inštancie všeobecného súdnictva, čo ústava nedovoľuje.

13. Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

14. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07,

I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (m. m. II. ÚS 171/05). Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

15. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna

aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

16. Orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu (I. ÚS 155/2017, ZNaU 28/2017, pozri aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1241/12 z 13. marca 2013, z ktorého navyše vyplýva, že povinnosť súdov vyhľadávať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad.).

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

19. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

20. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

21. Právo na prístup k súdu je nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces a tvorí jeho esenciálny prvok [sp. zn. III. ÚS 875/2016 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 – 36]. Právo na prístup k súdu však nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu. Pri stanovení obmedzení požíva štát určitú mieru voľnej úvahy. Právo na prístup k súdu nemožno obmedziť takým spôsobom alebo do takej miery, že to naruší samotnú podstatu daného práva. Obmedzenie práva na prístup k súdu nebude v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade, že nesleduje legitímny cieľ a ani v prípade, že medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom nie je primeraný vzťah proporcionality (Grécko-katolícka farnosť Lupeni a iní proti Rumunsku, sťažnosť č. 76943/11, rozsudok z 29. 11. 2016, § 89).

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

23. Aj judikatúra ESLP vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom so zohľadnením príslušnej právnej úpravy

24. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením

okresného súdu č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 (body 4 a 4.1), ktoré sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní vedenom súdnou exekútkou pod sp. zn. EX 111/04, považuje za arbitrárne, zmätočné, riadne neodôvodnené a nemajúce zákonný podklad (bod 5).

24.1 Podstata námietky sťažovateľa spočíva v tom, že okresný súd napriek skutočnosti, že v konaní o vylúčenie vecí z exekúcie svojím rozsudkom sp. zn. 16 C 203/2016 zo 17. mája 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2018, tieto z exekúcie vykonávanej súdnou exekútkou pod sp. zn. EX 111/2014 vylúčil „*v prospech odporcu*“, pričom prejudiciálne dospel k záveru, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva uzatvorená medzi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a sťažovateľom je absolútne neplatná, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam svedčí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a že sťažovateľ nie je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, následne v konaní o vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť sumu 20 402 € s príslušenstvom napadnutým uznesením schválil príklep udelený vydražiteľke [REDAKOVANÉ] pri dražbe nehnuteľností vykonanej súdnou exekútkou s odôvodnením, že vychádzajúc z LV č. [REDAKOVANÉ] mal preukázané vlastníctvo dražených nehnuteľností sťažovateľom.

24.2 Sťažovateľ ďalej s poukazom na skutočnosť, že je nevidiaci, namieta aj to, že v exekučnom konaní mu nebol ustanovený procesný opatrovník, že postavenie účastníkov exekučného konania nebolo rovnaké, a teda z objektívnych príčin nemohol brániť svoje práva.

25. Podľa § 134 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu predajom nehnuteľnosti možno vykonať len vtedy, ak oprávnený s exekúciou predajom nehnuteľnosti označenej v upovedomení o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti (ďalej len „upovedomenie o začatí exekúcie“) súhlasí a ak sa preukázalo, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného.

26. Podľa § 140 ods. 2 písm. 1) Exekučného poriadku dražobná vyhláška musí obsahovať výzvu, aby uplatnenie práv, ktoré nepripúšťajú dražbu, sa preukázalo pred začatím dražby s upozornením, že inak by sa také práva nemohli uplatniť na ujmu vydražiteľa, ktorý bol dobromyseľný.

30.4 Na č. 1. 52 spisu sa nachádza pokyn na doručenie uznesenia okresného súdu č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 [REDAKOVANÉ], zastupujúceho [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] „v právnej veci o vylúčenie nehnuteľností“ na základe plnomocenstva, ktoré mu udelili 13. júna 2016 (č. 1. 17 a 18 spisu), a súdnej exekútorke na účel jeho doručenia všetkým subjektom v zmysle § 148 Exekučného poriadku.

30.5 Dňa 6. februára 2020 okresný súd zaslal súdnej exekútorke 4 kusy uznesenia okresného súdu č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 „za účelom doručenia uznesenia subjektom konania, t. j. oprávnenému, povinnému, vydražiteľke“, pričom súdnu exekútorku vyzval na predloženie potvrdených doručeníek preukazujúcich jeho doručenie.

30.6 Podľa poštových doručeníek nachádzajúcich sa na č. 1. 54 spisu uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 prevzal oprávnený ([REDAKOVANÉ]) 11. februára 2020, vydražiteľka ([REDAKOVANÉ]) 20. februára 2020 a advokát JUDr. Bohuslav Gelatka, Námestie SNP 17, Rajec, 21. februára 2020.

30.7 Na č. 1. 55 spisu sa nachádza doručienka preukazujúca elektronické doručenie uznesenia okresného súdu č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 Okresnému úradu Žilina, katastrálnemu odboru 11. mája 2020.

30.8 Na č. 1. 56 spisu sa nachádza doručienka preukazujúca elektronické doručenie uznesenia okresného súdu č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 Daňovému úradu Žilina 11. mája 2020.

31. Ústavný súd konštatuje, že v spise sa nenachádza doručienka preukazujúca doručenie uznesenia okresného súdu č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 povinnému, t. j. sťažovateľovi, ktorý je nevidiaci, ani splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v exekučnom konaní advokátom.

32. Pokiaľ súdna exekútorka nedoručila napadnuté uznesenie okresného súdu povinnému, t. j. sťažovateľovi, ale inej osobe – advokátovi, ktorý sťažovateľa v exekučnom konaní právne nezastupoval, svojvoľne prekročila svoju právomoc. Takýto postup súdnej exekútorke nemá oporu v Exekučnom poriadku.

33. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že okresný súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že je nevidiaci a že mu v exekučnom konaní nebol ustanovený procesný opatrovník, z ústavnej sťažnosti [časť III bod 2 písm. d)], ako aj obsahu spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ nielenže nebol v exekučnom konaní zastúpený splnomocneným zástupcom, ale že prinajmenšom súdna exekútorka mala priamu vedomosť o sťažovateľom zdravotnom poškodení, exekučnému súdu to však zrejme neoznámila, pričom okresný súd sa k námietke sťažovateľa, čo sa týka jeho nevidomosti ani nevyjadril.

33.1 Exekučné konanie v danej veci začalo v roku 2014, keď v Exekučnom poriadku platila právna úprava § 49 ods. 4 v znení, že „exekútor môže požiadať súd (§ 45) o ustanovenie opatrovníka povinnému, ktorého pobyt nie je známy, ktorému sa nepodarilo doručiť upovedomenie o začatí exekúcie na známu adresu v cudzine, ktorý je postihnutý duševnou poruchou alebo ktorý nie je schopný zrozumiteľne sa vyjadrovať“. Pritom podľa v tom čase účinného § 29 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku platilo, že ak nie je zastúpený ten, kto nemôže pred súdom samostatne konať, súd ustanoví mu opatrovníka, ak je tu nebezpečenstvo z omeškania; rovnako sa postupuje, ak tak ustanovuje osobitný predpis. Zo znení citovaných zákonných ustanovení sa javí, že ani súdna exekútorka ale ani exekučný súd nevenovali zdravotnému poškodeniu sťažovateľa pozornosť.

33.2 Zmena v ich prístupe nenastala ani po zmene civilných procesných predpisov, keď po prijatí Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) sa na ustanovenie procesného opatrovníka vzťahuje § 68 a § 69 CSP v spojení s § 9a Exekučného poriadku (účinného od 1. júla 2016 do 31. marca 2017), resp. od 1. apríla 2017 v spojení s § 200 Exekučného poriadku. Vychádzajúc z článku 12 Dohovoru Organizácie spojených národov o právach osôb so zdravotným postihnutím, ktorý bol prijatý 3. decembra 2006 v New Yorku a pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť 10. júla 2010, ktorý výslovne deklaruje, že osoby so zdravotným postihnutím majú spôsobilosť na právne úkony vo všetkých oblastiach na rovnakom základe s ostatnými a že sa zmluvné štáty zaviazali prijať príslušné opatrenia, ktoré umožnia osobám so zdravotným postihnutím prístup k pomoci, ktorú môžu potrebovať pri uplatňovaní svojej spôsobilosti na právne úkony, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi v exekučnom konaní takáto pomoc poskytnutá nebola. Táto skutočnosť spolu s chýbajúcou doručenkou (bod 31) sama osebe predstavuje porušenie sťažovateľových práv, tak ako ho v príslušnej časti ústavnej sťažnosti namietal.

34. Vo vzťahu k tvrdeniu zúčastnenej osoby o zmeškaní lehoty sťažovateľom na podanie ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že okresný súd na uznesení č. k. 6 Er 491/2014-50 z 15. januára 2020 vyznačil právoplatnosť 21. januára 2020 bez toho, aby mal preukázané jeho riadne doručenie povinnému, t. j. sťažovateľovi (body 30.3 a 31).

35. Pokiaľ zúčastnená osoba tvrdila, že sťažovateľ proti „*udelenému príklepu*“ nepodal námietky ani podnet na podanie dovolania generálnym prokurátorom, ústavný súd, vzhľadom na predmet konania vymedzený v bode 24, konštatuje, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je prípustné odvolanie (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku); dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní taktiež nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

36. Ústavný súd ani v štádiu po prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie (bod 1) nezistil existenciu skutočností brániacich meritórnemu prieskumu napadnutého uznesenia okresného súdu.

37. Odborná právnická literatúra vo vzťahu k § 134 ods. 1 Exekučného poriadku uvádza, že uvedené ustanovenie: „určuje predpoklady, za ktorých možno exekúciu predajom nehnuteľnosti vykonať, a to súhlas oprávneného s exekúciou predajom nehnuteľnosti a vlastníctvo povinného k exekvovanej nehnuteľnosti. Ďalšími predpokladmi na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, ktoré vyplývajú z iných ustanovení Exekučného poriadku, sú súhlas záložného veriteľa s exekúciou predajom nehnuteľnosti, ak oprávnený nie je záložným veriteľom (§ 61q ods. 2), primeranosť rozsahu exekúcie k výške vymáhanej pohľadávky (§ 61r) a minimálna výška vymáhanej pohľadávky (§ 63 ods. 2 a 3).

Absencia niektorého z uvedených predpokladov (ak sa už exekúcia predajom nehnuteľnosti začala) je dôvodom na zastavenie exekúcie v časti vykonávanej predajom nehnuteľnosti, a to procesným postupom podľa § 44, prípadne podľa § 61n ods. 2 alebo § 65...

Vlastníctvo povinného k nehnuteľnosti sa preukazuje najmä zápisom o vlastníctve v katastri nehnuteľností. Podľa § 70 ods. 2 katastrálneho zákona sa údaj o vlastníctve,

zapísaný v katastri nehnuteľností, považuje za hodnoverný a záväzný, ak sa nepreukáže opak. Zápis v katastri nehnuteľností predstavuje vyvrátiteľnú domnienku o existencii zapísaného práva...

Ak po začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti vyjde najavo, že exekvovaná nehnuteľnosť nie je vo vlastníctve povinného, musí byť exekúcia v predmetnej časti zastavená.“ (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 610 až 614.).

38. „Obsahom ustanovenia § 140 ods. 2 písm. l) je hmotnoprávna norma o nadobudnutí vlastníckeho práva dobromyseľným vydražiteľom. Dobromyseľný vydražiteľ nadobúda vlastníctvo k vydraženej nehnuteľnosti aj v prípade, ak povinný nebol vlastníkom nehnuteľnosti. Vydražiteľ však vlastnícke právo nenadobudne, a to bez ohľadu na jeho dobromyseľnosť, ak tretia osoba (vlastník) vzniesla u súdneho exekútora pred začatím dražby námietku neprípustnosti exekúcie (teda ak bola exekúcia vykonaná nezákonne, v rozpore s odkladným účinkom tejto námietky)...

Vydražiteľ nie je dobromyseľný, ak v čase konania dražby vedel, že povinný nie je vlastníkom nehnuteľnosti.

Ak vydražiteľ nebol dobromyseľný o vlastníckom práve povinného, potom vydražením veci nenadobúda vlastnícke právo ani v prípade, ak tretia osoba (vlastník) nevzniesla námietku neprípustnosti exekúcie podľa § 44. Právnym následkom exekúcie nie je v takom prípade zmena subjektu vlastníckeho práva. Tretia osoba (vlastník) môže dosiahnuť ochranu svojho vlastníckeho práva (napríklad) prostredníctvom určovacej žaloby podanej voči vydražiteľovi.“ (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 647.).

39. „Konanie exekučného súdu o príklepe je obligatórne. Prebieha bez ohľadu na to, či proti udeleniu príklepu vzniesli oprávnené osoby námietky podľa § 147.

Exekučný poriadok na jednej strane ustanovuje dôvody, pre ktoré možno vyhovieť námietkam proti udeleniu príklepu (§ 147 ods. 3 EP), avšak na druhej strane nie sú ustanovené dôvody, pre ktoré exekučný súd udelenie príklepu neschváli. Iba stručne sa uvádza, že príklep sa neschváli „so zreteľom na vznesené námietky“ (§ 149). Znamená to,

že exekučný súd príklep neschváli vždy vtedy, ak vyhovie námietkam proti udeleniu príklepu. Zostáva potom otázkou výkladu, či exekučný súd môže udelenie príklepu neschváliť aj v takom prípade, ak žiadne námietky podané neboli alebo ak boli podané námietky zamietnuté. K tejto otázke sa v praxi všeobecne zastáva právny názor, že exekučný súd udelenie príklepu neschváli aj vtedy, ak zistí porušenie zákona, hoci žiadne námietky podané neboli alebo boli námietky zamietnuté.

Exekučný súd skúma podmienky na udelenie príklepu so zreteľom na skutkový stav, ktorý bol v čase udelenia príklepu. Pri rozhodovaní o príklepe nie je možné prihliadať na skutkové okolnosti, ktoré nastali až po udelení príklepu a ktoré sú dôvodom ukončenia exekúcie. Napríklad dôvodom neschválenia príklepu nemôže byť len to, že povinný po udelení príklepu vymáhanú pohľadávku splnil...

Uznesenie exekučného súdu o príklepe nadobúda právoplatnosť jeho doručením oprávnenému, povinnému, vydražiteľovi a tomu, kto podal námietky proti udeleniu príklepu. Doručenie uvedeným osobám vykoná súdny exekútor. Zákon nepredpisuje doručenie do vlastných rúk, postačí preto tzv. obyčajné doručenie v zmysle § 112 CSP. Ustanovenie § 61b sa na doručovanie uznesenia o príklepe nevzťahuje.

Po doručení uznesenia exekučného súdu o príklepe oprávnenému, povinnému, vydražiteľovi a tomu, kto podal námietky proti udeleniu príklepu, požiada súdny exekútor exekučný súd o vyznačenie doložky právoplatnosti. Následne exekučný súd doručí právoplatné uznesenie (spolu so zápisnicou o udelení príklepu) okresnému úradu, katastrálnemu odboru, príslušnému podľa miesta vydraženej nehnuteľnosti, za účelom zápisu zmien do katastra nehnuteľností.

Právoplatnosťou uznesenia o schválení príklepu sa vydražiteľ stáva vlastníkom nehnuteľnosti spätne ku dňu udelenia príklepu (§ 150).“ (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 672)

40. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia okresného súdu zistil, že nie je vo vzťahu k aplikácii § 134 ods. 1, § 148 ods. 1 a § 149 Exekučného poriadku presvedčivo odôvodnené, a táto skutočnosť v konečnom dôsledku zakladá ústavnú neudržateľnosť ním vydaného rozhodnutia. Pokiaľ okresný súd v rámci rozhodovania o schválení príklepu

vychádzal z listu vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] vyhotoveného 13. januára 2020, v časti ktorého označenej ako „*Vlastníci a iné oprávnené osoby*“ je ako vlastník nehnuteľností uvedený „I [REDAKOVANÉ]“ so spoluvlastníckym podielom 1/1., prehliadol, že ako titul nadobudnutia sú uvedené „*Zmluva o zabezpečovacom prevode práv zo dňa 29. 10. 2010, č. V 7734/10 – 562/10*“, ako aj „*Z 8340 – Rozsudok v mene Slov. republiky č. 16 C 203/2016 – 20/19*“. Úplné znenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 203/2016 zo 17. mája 2017 je súčasťou spisu okresného súdu sp. zn. 6 Er 491/2014, avšak s jeho právnymi závermi, najmä pokiaľ ide o absolútnu neplatnosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práv, sa okresný súd v napadnutom uznesení nevysporiadal.

41. Nedostatočné odôvodnenie uznesenia všeobecného súdu, ktoré vyústilo do jeho vnútornej rozpornosti, ústavný súd považuje za dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, súčasťou ktorého je nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu (m. m. III. ÚS 772/2016).

42. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom uznesení nezohľadnil citované východiská ochrany základných práv a slobôd, preto jeho prístup pri rozhodovaní o schválení príklepu nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

43. Napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd napadnuté uznesenie okresného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (body 1 a 2 výroku nálezu).

44. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

45. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

46. Úlohou okresného súdu preto bude opätovne rozhodnúť o žiadosti súdnej exekútky na schválenie príklepu, majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

V.

Trovy konania

47. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

48. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

49. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak.

Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2019 predstavovala sumu 1 062 €.

50. Ústavný súd preto v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 675,43 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu a zúčastnenej osoby) vykonané v roku 2020 v sume 177 € za jeden úkon a tri režijné paušály v sume 10,62 € za jeden paušál, plus 20 % DPH, ktoré zaviazal uhradiť okresný súd (bod 3 výroku nálezu).

51. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom... ak nevyplýva iné z rozhodnutia ústavného súdu (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu